

OBRÁZKOVÉ ČTENÍ

PEJSEK TOM

A JAK TO ZAČALO

 Pierot

PEJSEK TOM

A JAK TO ZAČALO

TEXT Petr Šulc

ILUSTRACE Vendula Hegerová

Psovi Tomášovi k jeho 13. narozeninám.

Petr

Vydalo jako svou 583. publikaci nakladatelství **Pierot**, spol. s r. o.
Objednávky vyřizujeme na adrese: Štefánikova 29, 150 00 Praha 5
Tel./fax: 00420/257 328 476 (78)

www.pierot.biz

f Nakladatelství.Pierot

E-mail: pierot@pierot.biz

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Pierot, spol. s r. o.

© Pierot copyright agency

Text: © Petr Šulc

Ilustrace: © Vendula Hegerová

Jazykové korektury: Dana Štropová

ISBN: 978-80-7353-511-7

HÁJOVNA

Jsem . Jmenuji se Adalbert Ambrož Hohenlohe z Viklanů, Švejdolic a Frybolic. Ano, nemýlíte se. Je to právě šlechtické jméno s rodom kmenem tak dlouhým, že se ani nevejde do zeleného průkazu, který se mnou noví páníčkové dostali. Je tak dlouhé, že si je nepamatovala ani moje maminka Asta. A ta si pamatovala všechno! Tedy – skoro všechno. Co jsem kdy provedl a neměl nebo neudělal a udělat měl. Takže ani maminka si nepamatovala, že se jmenuji Adalbert Ambrož Hohenlohe z Viklanů, Švejdolic a Frybolic. Říkala mi prostě Zlatíčko nebo Šmudlíku, a když měla náladu jako , neříkala nic a jen mě drbala na . To se mi líbilo nejvíc.

Já i mých šest sourozenců jsme se narodili v uprostřed hlubokých   a moc se nám tam líbilo.

„Jo, u nás je vzduch,“ říkával pan .

To jsem sice dvakrát nechápal, ale vonělo to tu. Nemusel jsem ani zvednout z pelíšku, abych cítil paní , která hopkala po mýtině, nebo divoké , které přišlo večer vyhrabávat ze zahrádky .

Když jsem povyrostl, rozhodli se mě prodat. Potupa. Jen si představte, že by se vás rozhodli někomu šoupnout do jako nějakou a prodat. Ani nevím, kolik mi bylo. Určitě jsem byl menší než u , na které hajný sedával, když si obouval .

Začala k nám chodit spousta lidí. Divně se pitvořili a mlaskali na mne. Někteří na mě dokonce i štěkli. Koukali se mi na , jako bych je ve svém věku mohl zapomenout ve . Copak jsem myslivcová?

Tleskali na mne, jestli nejsem hluchý jako . Rozhodl jsem se dělat hlupáka. Na nic jsem nereagoval.

Tleskali na mne...

Já nic.

Mluvili na mne...

Já nic.

Házeli ...

Já jako nic neviděl.

A tak jsem zůstal u myslivců ze všech štěňat až úplně poslední. Nikdo mě nechtěl. Hluchý je prý k ničemu. I když já hluchý přece nejsem. Jen se mi nechtělo reagovat na každou blbinu, kterou si vymysleli. Třeba ten pán v kožené . Tleskl a čekal, co bude.

A nebylo nic. Přece se nenechám rušit. Pak mi hodili přímo na čumák a čekali, že se leknu nebo po něm chňapnu.

A já nic. Raději jsem pozoroval naší Micky, jak si hrála s , a přemýšlel, jestli se taky trochu nezamotám do bavlnek.

Ale nesměl jsem.

Musel jsem se nechat tahat za , , . Nakonec většinou usoudili, že jsem příliš velký ťulpas, a odešli.

Byl jsem rád. Doufal jsem, že už budu mít od těch divných lidí a jejich hloupých kousků konečně pokoj. Ale neměl jsem.

NAKONEC MNE PŘECHYTRAČILI

Jednou takhle navečer – už jsem byl v a chystal se do pelíšku – před zastavilo velké . Vystoupil pán, vyhupla a rovnou do .

Zase jsem dělal, že jsem . Nic jsem neslyšel, nic neviděl. Ale pak mne přece jen dostali. Pána napadla finta. Budu dál hluchý a slepý, když kolem mne prosvíští ?

A už letěl. Růžovoučký, libový. To se nedalo vydržet. Svištěl někam za moje záda, ale já tušil, že tam někde je. Bleskurychle jsem se otočil a...

CHŇAP!

Byl můj. Nádhera. Teprve pak jsem si všiml pánova vychytralého a všechno mi došlo. Načapali mě. Skočil jsem jim na . Pardon, na .

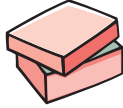

„Tak vidíte, pane , že mu nic není. Bude to pěkně mazaný . Vezmu si ho.“

Ukázal na mne významně a já cítil, že bych byl nejraději menší a ještě menší, až bych nebyl vůbec vidět.

Pak odešli a já doufal, že tím jejich námluvy skončily. Krutě jsem se mýlil.

CO JSEM KOMU PROVEDL?

Za chvíli byli zpátky s nějakou . Oni to myslí vážně! Zhrozil jsem se. Jsem prodaný, a ještě mě strčí do krabice bůhví od čeho. Sice do ní udělali . Asi abych měl dost vzduchu. Na vyhlídku určitě nemysleli.

Nikdo, opravdu nikdo se nestaral, od čeho ta krabice je. Copak TO necítíte? Páchne tak strašně, že by mě nespasily ani díry jako . Potřeboval bych nebo plynovou . Holčička položila na .

„Eliško, tam ji nedávej. Ondřej v ní měl ...“

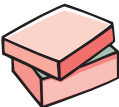

Už je mi to jasné. Nemyjí si . Štěkl jsem na protest: „**HAF!**“

mě ale nevnímal. Stál opodál a usmíval se. „Vždyť jsem byl hodný!?“ zakňučel jsem, co mi síly stačily. Vyšlo ze mě však pouze zoufalé:

„**KNÍÍÍÍK.**“

„Tatí, on už se k nám těší,“ zajásala .

Je fakt střelená. Jak bych se mohl těšit do smradlavé a na cestu kdovíkam? Copak nevíte, že se mi v dělá špatně?!

Tedy ne že bych snad někdy někam jel, ale stačí se na tu plechovou podívat a je jasné, že se mi v ní líbit nebude. Kam mi chcete dát s ? A s papáním? Co pelíšek? Chrlil jsem rozčileně.

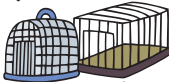

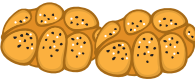

Jenže místností se ozývalo jen:

„HAF, HAF, HAF“

Nikdo si neumí představit, jak Ondřejovy smrdí. Jakživ jsem něco takového nečuchal. A když to říkám JÁ, tříměsíční , tak tomu můžete věřit. Na beton! Tak do téhle mě zavřeli.

Když mě nesli do , byl jsem v šoku. Ani jsem se nehnul. Dlouho jsem to ale nevydržel.

RÁJ DOMÁCÍCH MAZLÍKŮ

Páni, to je ale divný obchod, polekal jsem se, když jsme vešli. Prodáváli tu zvířátka. V byli , , a... Ano, i . Všichni narovnaní na policích jako , za nimi s něčím voňavým. Později jsem odhalil, že to je krmení. Taky tu měli různé , , , psí , a jakési ozdobičky a udělátka. Nechápal jsem, k čemu by to mohlo být dobré. Pak obchodem prošla paní s plným . Vypadal jako pumprlík z kresleného filmu, na který se dívala před snídaní. Šla mi z toho kolem.

„Co to bude?“ zeptal se prodavač, když na paní Piškotovou přišla řada.

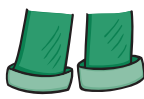
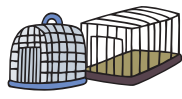
„Potřebovali bychom , , , a papáníčko pro našeho malého,“ pronesla sladce a postavila mě na pult přímo před prodavače. Civěl na mě, jako by viděl poprvé v životě.

„To je ale pěknoulinké štěňátečko,“ začal na mě šišlat.

Vůbec se mi tu nelíbilo a ten úlisný prodavač byl vrchol. Zatahal mě za , vzal do , potěžkal... A já toho měl tak akorát dost.

„**VRRRRRRRRRRRRRRRRRR**,“ zavrčel jsem statečně s úmyslem ukousnout mu . Nejmíň. Nebýt vyčítavého pohledu Piškotové, nevím, nevím.

„Hafánkovi se u nás nějak nelíbí,“ lekl se prodavač a šup se mnou na podlahu. Začal vybírat a kdeco jiného, co jsem neznal. Nuda. Nenápadně jsem proklouzl pod a mezi zákazníků ke se zvířátky.

„Ahoj,“ pozdravil jsem . „Jak se máte?“ zeptal jsem se zdvořile.

„Uf, ňuch, vrr... To je otázka! Nemáš ? Nemáš ? Jsme tu zavření a ten pesomor nás nevzal ven, ani nepamatujeme. Tobě je ale hej. Máš nové páníčky a nejsi pod .“

„Tak to napravím! Pustím vás a provětráme se.“ Jak jsem řekl, tak jsem udělal. Pustil jsem z   pejsky,   a , otevřel kotců . Ani na , , , a   jsem nezapomněl. Jen jsem se bál. Zvířátka váhavě vylezla a pak

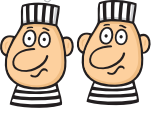

vzala na ramena. Jen ti hadi neměli co. Nohy nemají. Navíc jsem je nechal, kde byli.

Prodavač mi stále ještě zaujatě vybíral . Nakrucoval se před maminkou jako . Paninko sem a paninko tam...

Teprve když mu nad hlavou zamával křídly velký , zaječel: „Co to je? Kdo tě pustil? To ten váš nevychovaný čokl!“

Řval jako rozzuřený a doslova vystřelil ven, aby své malé pochytil. To mi zaplatíte!!!

„Co si to dovoluujete? Jaký čokl?“ zavolala za ním

uraženě Piškotová. „To je přece náš Tomík.“

Zvedla mne, pohladila, vyzkoušela mi obojek. nechala u a vše dala to tašky.

Hoodně protivné místo, pomyslel jsem si. Musím si ho označkovat, abych věděl, že sem nemám chodit. Zvedl jsem a prodejní pult pěkně počural.

„Čokl! Taková drzost!“ brblala stále ještě paní Piškotová. Láskyplně mě odnesla do , kde už na nás čekal zbytek mé nové smečky. Byl jsem rád, že jsem jejich, a ne zavřený v nějaké . I přes ty Ondrovy nevoňavé . Však on si je časem umyje. Nebo že bych mu je olízal jako maminka mně?

FŮŮŮŮŮŮŮŮŮŮ!

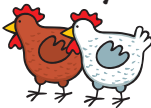

„ je sice nejlepší přítel člověka, ale vocaď až pocad.“ „Haf,“ štěkl jsem, abych si to potvrdil, stočil se na do a rázem byl zase v hajanech.

OBRÁZKOVÉ ČTENÍ

PEJSEK TOM

A JAK TO ZAČALO

Strašidlo mne už nerušilo. Když jsem se probudil, bylo ještě šero. To byla doba, kdy sypal zrní a vařil si , aby mohl být za rzbřesku v . Potřeboval zkontrolovat s mláďaty, v rokli, , a dokonce i tu zlodějskou.

ISBN: 978-80-7353-511-7

Pierot

www.pierot.biz